

ՕՐՕՐ. . .

ՄՕՐՍ ՅԵՇԱՏԱԿԻՆ

Աչֆերուս դէմ դեռ կը շողան, ականջներուս կը հնչեն դեռ,
Արեւներ վառ ու վաղեմի եւ անցեալէն փաղցրիկ ձայներ. . .

Արեւն անուշ կը տարածուի, կ'իջնէ բակին որմերէն վար,
Բակ մ'ընդարձակ ու ամաշի եւ որբութեան պէս սրգահար:

Քանի մը խեղճ, աղփատ տուներ, իրարու քով եկած այնտեղ,
Իրարու յեց հոն ուս-ուսի՝ սիրով մը հաշտ կ'ապրին մէկտեղ:

Տուները ցած, տախտակ որմեր, տանիքները քիթեղապատ,
Անկիւններուն մէջ կը հիստէ մամուկը իր ոստայնն ագատ:

Բայց բակը մեծ, բակն ընդարձակ աղփատ սրբոյն պէս լրտակեաց,
Կը տարածուի խաղաղութեամբ, խաղաղ երկնին տակ լայնարաց:

Խաղաղ երկինք, խաղաղ օրեր, խաղաղութեամբն իրենց անբաւ,
Թեւերնուն տակ են կարկամեր աղփատ մարդոց վիշտերն ու ցաւ:

Օ՛, աչֆերուս դեռ կը շողան, ականջներուս կը հնչեն դեռ,
Արեւներ վառ ու վաղեմի եւ անցեալէն փաղցրիկ ձայներ. . .

Մայրս նրստած իր ջահրակին առջեւ տրտում ու վշտահար,
Կը դարձնէ ջահրակն անդուլ ներքնայարկին մէջ այդ խաւար:

Աչֆերը մերք անըջասոյց իր կարօտէն կ'առնեն քեւեր,
Եւ հայուածքը կը քոչի դուրս, կ'երթայ հեռո՛ւ, հեռո՛ւ տեղեր:

Ու ջահրակի նըռնչիւնին հետ ձայնն իր մերք կը բարձրանայ,
Տխրանուագ մեղեդի մը կարծես ողբի մը պէս կու լայ. . .

— Օրօ՛ր, անցած գարուններուն, օրօ՛ր, ծառին ու ծաղիկին,
Որոնք պայծառ արեւներուն լոյսին կարօտ միշտ մնացին:

— Օրօ՛ր, մեռած երագներուն, լոյս սէրերուն մեր անապակ,
Որ խամրեցան խորշակներէն շուշաններու նման գերմակ:

— Օրօ՛ր, աղփատ, խեղճ մարդերուն, օրօ՛ր, որքին ու տընակին,
Որոնք ընդմիշտ մոռցուեցան կոշուկներու ճոխ սեղանին:

— Օրօ՛ր, անոնց, որոնք համակ երազ ու երգ դարձած թըռան,
Բայց մետաղաք խոցեց զանոնք բախտը իբրեւ ոսոխ դաժան:

— Օրօ՛ր, հիմա անոնց, որոնք ճամբաներուն մէջ հեռաւոր,
Վիշտերն իրենց կուրծքին սեղմած կ'երբքան միմակ ու գլխիկոր,

— Պատրանաքափ, յուսակորոյս հոգիներուն լուռ, սրգաւոր,
Երգն այս օրօ՛ր, օրօ՛ր, օրօ՛ր:

ԳԵՈՐԳ ՀԱՏԻՏԵԱՆ
(Գ. Սիւնու)

Երուսաղէմ

